

De Wraak van
Anna

De Wraak van Anna

Jordy van Treijen

Schrijver: Jordy van Treijen

ISBN: 978 9 40 213600 5

© Jordy van Treijen

1 Jorg

Abrupt schrok Jorg wakker. Zijn bed was doordrenkt van het zweet en de ranzige, penetrante geur van ammoniak verraadde een ongelukje dat hem twintig jaar geleden voor het laatst was overkomen. 'Ik heb verdomme in mijn eigen bed gepist' vloekte hij binnensmonds. Vervuld van schaamte, maar tegelijkertijd dankbaar dat hij het bed al jarenlang alleen met zichzelf deelde, wilde hij opstaan om zichzelf en het bed te verschonen. Zijn lichaam weigerde echter mee te werken. Het voelde alsof iedere vorm van energie uit zijn lijf was gezogen en hij kreeg het niet eens voor elkaar zelfs maar een vinger op te tillen. Had hij gisteren een biertje teveel op? Was hij daardoor zo lamgeslagen? Hij wist het niet zeker. Het zou dan wel weer verklaren waarom hij in zijn bed had gepist. Weer probeerde hij zijn been uit bed te tillen, maar het voelde alsof een onzichtbare kracht hem uit volle macht tegenhield. Alsof hij onder geen beding het bed mocht verlaten. Langzaam maar zeker maakte een licht gevoel van wanhoop zich meester van hem.

'Wat is hier aan de hand? Slaap ik nog half? Of ben ik misschien echt verlamd?'

Zou de jarenlange roofbouw op zijn lichaam eindelijk zijn tol hebben geëist?

Plots hoorde hij de oude houten vloer op de gang kraken, alsof iemand er een stap op zette. Het geluid sneed door de stille nacht en ging door merg en been. 'Wat is hier in godsnaam aan de hand? Houdt mijn verbeelding mij voor de gek of is er daadwerkelijk iemand in mijn huis?' Met ingehouden adem legde hij zijn oor te luister. Secondelang bleef het stil en hij dacht het zich ingebeeld te hebben. Dan

plotseling kraakte de vloer weer en eens te meer klonk het als een voetstap.

Er volgde nog een stap.

En nog een stap.

Zijn adem stokte en zijn hartslag ging tekeer. Er was iemand in zijn huis. Hij voelde een lichte paniek opkomen en wilde het liefst opspringen om de indringer aan te vliegen, dan wel te ontvluchten, maar de vreemde kracht bleef hem tegenhouden. Hij voelde zich weer het tienjarige driftkikkertje dat door zijn vader werd tegengehouden terwijl hij zijn vervelende broertje probeerde aan te vliegen, na weer een uit de hand gelopen ruzie over een onnozel iets als verdwenen Flippo's of gestolen knikkers. Alleen daar waar de houdgreep van zijn vader nog liefdevol en warm aanvoelde is deze houdgreep veel killer en gemener. Alsof een duistere macht hem tegenhield in afwachting van al het gruwelijke dat stond te gebeuren.

Weer klonk er een voetstap op de gang. Degene die zich op de gang bevond moest nu haast wel bij de slaapkamerdeur zijn, want zo heel ruim was de gang nu eenmaal niet. Dat besef was nog maar amper tot Jorg doorgedrongen of er klonk een doffe knal tegen de deur, alsof iemand er met een platte hand tegenaan sloeg. Bewegingloos staarde hij naar de deur terwijl de klink langzaam naar beneden bewoog. Met een piepend geluid ging de deur langzaam open en terwijl de angst door zijn lijf gierde voelde hij een koude wind die zijn nekharen overeind deed staan. Vol ongeloof onderging hij de krankzinnige situatie en hij probeerde zichzelf wijs te maken dat het zijn eigen verbeelding was. 'Ik slaap gewoon nog half en moet snel wakker worden. Dan zal ik merken dat er niemand in mijn huis is en dat er niets of niemand is die mij probeert tegen te houden.'

Jorg kneep zijn ogen dicht en in gedachten telde hij tot tien. Eenmaal bij tien aangekomen was hij vast en zeker bij zinnen en zou blijken dat er niemand in de deuropening stond, zo stelde hij zichzelf gerust.

'Eén, twee, drie.'

Dat ging goed. Hij hoorde geen geluiden meer en zijn hartslag kwam langzaam maar zeker tot rust. Gelukkig maar, want voor zijn gevoel kon zijn hart ieder moment ontploffen.

'Vier, vijf, zes.'

Nog steeds geen vreemde geluiden. Geen krakende vloer op de gang, geen piepende deur en zelfs de duistere kracht die hem deed verlammen leek verdwenen. Hij telde door tot negen en kwam steeds meer tot rust. Het was gewoon een enge droom, meer niet.

'Tien'

Hij wilde zijn ogen openen, maar plots voelde hij een zachte ademhaling bij zijn rechteroor, alsof iemand hem iets wilde toefluisteren. Verstijfd luisterde hij naar de zachte ademhaling en hij vroeg zichzelf af hoe hij zich kon verzetten tegen datgene dat komen ging. Hij wilde opspringen en wegrekken, maar nog steeds voelde zijn lichaam verlamd. Toen drong het tot hem door. Het besef dat hij letterlijk aan zijn lot was overgelaten en hier te maken had met een kwaad waartegen hij absoluut niet opgewassen was. Angstig en ontredderd wachtte hij af wat er komen ging, ondertussen luisterend naar de zachte kille ademhaling in zijn oor.

Hij hoorde het zachte gegiechel van een jonge vrouw. Maar niet het gegiechel dat volgde na een goede grap, maar eerder het satanische gegiechel van een bezeten meisje in een slechte horrorfilm. De giechel duurde maar even en

vervolgens volgde er een doodse stilte. Geen ademhaling, geen gelach, niets. Minutenlang luisterde Jorg gespannen, maar hij hoorde niets meer. Alsof degene die net in zijn oor fluisterde als water was verdampt.

'Heb ik het dan allemaal toch gedroomd?' vroeg hij zichzelf af.

Gespannen hield hij zijn ogen nog minstens een minuut of tien stijf dicht, maar langzaam maar zeker groeide het besef dat hij het zich waarschijnlijk allemaal had ingebeeld. Voorzichtig opende hij zijn ogen, hopen de dat er niemand naast zijn bed zou staan.

De kamer was leeg.

Hij probeerde zijn armen te bewegen en ook dat lukte. De verlamming van eerder die nacht was dus toch verdwenen. Nog ietwat onwennig, maar opgelucht, ging hij rechtop zitten. Hij besepte zich dat hij zojuist een verschrikkelijke nachtmerrie had gehad. Erg levendig, maar hij wist zeker dat het maar een droom was.

Opgejaagd en opgelucht. Het waren die twee gevoelens die om voorrang vochten. Hij besloot dat het verstandig zou zijn om te proberen nog wat uurtjes te slapen. De komende dagen had hij nog genoeg te doen en hij was niet van plan zich te laten afremmen door een knotsgekke droom. Hij sloot zijn ogen. 'Aan leuke dingen denken', fluisterde hij tegen zichzelf. Als vijfjarige waren het die woorden die zijn ouders hem toevertrouwden als hij niet kon slapen en sindsdien was dat altijd zijn remedie geweest bij een slapeloze nacht. Als hij aan leuke dingen dacht viel hij al snel als een blok in slaap.

Ook deze keer lukte het hem. Hij voelde de energie uit zijn lijf stromen en dommelde in slaap.

Plots was er een fluisterende stem die hem deed opveren. Hij zat rechtop in zijn bed en keek verbouwereerd om zich heen, maar er was niemand te bekennen. Toch was het dat ene woordje, gefluisterd door een jonge vrouwenstem, die hem de rest van de nacht niet meer los liet. Ze wenste hem iets toe en dat was niet bepaald positief.

'Sterf...'

Jorg deed geen oog meer dicht.

Eens te meer had Anna zijn nachtrust om zeep geholpen.

2 Het Hikkende Hert

Het begon allemaal een jaar of drie eerder. Jorg was weliswaar dolgelukkig met zijn werk, maar die dag ging niets vanzelf. Hij had die nacht al amper geslapen, daar hij meermaals werd gewekt door knotsgekke nachtmerries, en vanochtend ging het al niet veel beter.

Jorg vergat water te gebruiken bij het koffie zetten, liet een doos eieren uit zijn handen vallen en tot overmaat van ramp liet hij de deur van de koelkast open staan. Zijn kat plunderde deze vervolgens terwijl Jorg aan het douchen was, daarbij een spoor etensresten en aan stukken gereten verpakkingen achterlatend.

Echter, de vraatzucht van zijn huisdier kon hem op dat moment niet deren. De hele tijd had hij namelijk het idee dat werd opgejaagd. Alsof er ieder moment iets vreselijks kon gebeuren.

Gelukkig had Jorg een lange werkdag voor de boeg, de ideale manier om even de zinnen te verzetten en het slechte begin van de dag achter zich te laten.

Het contact met de mensen en het urenlang in de weer zijn had altijd al een soort zalvende werking op hem. Alleen al denken aan het werk dat hem te doen stond verbeterde zijn gemoed.

Jorg was pas sinds kort begonnen in Het Hikkende Hert, maar voelde zich er bijzonder goed thuis. Het was zo'n kroeg waar de tijd al een halve eeuw stil stond. Het enige bier dat er werd geschonken was pils, het assortiment sterke drank bestond eigenlijk alleen uit jonge jenever en kruidenbitter, het plafond hing vol met rijen bierpullen en de hongerige passant die op culinaire hoogstandjes zat te

wachten moest zich tevreden moeten stellen met bitterballen en kaasblokjes met mosterd.

Het enige wat er nog aan ontbrak was een weckpot met boerenjongens achter de bar om het plaatje daadwerkelijk compleet te maken.

Het was juist dat oubollige karakter dat deze kroeg voor Jorg zo aantrekkelijk maakte. Het Hikkende Hert was in alles authentiek en hij voelde zich er thuis. Niet voor niets was hij als een kind zo blij toen hij enkele weken eerder werd aangenomen door Jan, de eigenaar van het etablissement.

Het sollicitatiegesprek met Jan verliep op zijn zachtst gezegd bijzonder. Jorg had zichzelf in zijn allermooiste pak gehesen, zijn gloednieuwe leren schoenen waren gepoetst, zijn goudblonde haren stonden strak in de gel en hij had die ochtend tot in den treuren voor de spiegel geoefend op het begroeten met een vriendelijke glimlach. Alles om die droombaan in de wacht te slepen.

Horeca was zijn leven en deze job was precies waar hij naar zocht: De stabiliteit van een mooi contract, maar geen suffe werktijden van negen tot vijf. Om die reden was hij er dan ook op gebrand om Jan te overtuigen van zijn kwaliteiten. Hij had alle mogelijke scenario's ingestudeerd voordat hij op gesprek kwam en was vastberaden de eigenaar te overrompelen met allerlei wetenswaardigheden over inheemse speciaalbieren, de perfecte manier om een vol dienblad zo elegant mogelijk te dragen en de kunst van het produceren van een perfecte latte macchiato.

Nooit eerder was Jorg zo goed voorbereid aan een sollicitatiegesprek begonnen.

Terwijl hij die middag de kroeg binnenstapte hoorde hij de oude houten vloer kraken bij iedere stap die hij zette. De voordeur viel piepend achter hem dicht en een koude bries deed de haren in zijn nek overeind staan. Best gek, want